

Arrest

nr. 180 758 van 16 januari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 januari 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, beide aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMAI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt op 23 juli 2016 België binnen en vraagt op 11 augustus 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 17 juni 2016 in Italië geregistreerd werd. Op 16 september 2016 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden. Op 21 november 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een 'tacit agreement' vast, in toepassing van artikel 22.7 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 6 januari 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die van Onbepaalde nationaliteit en van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 26.07.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 11.08.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van een kopie van zijn geboorteakte met nummer 801005943 (afgegeven op 30.12.2015), een kopie van zijn identiteitskaart met nummer (...) (afgegeven op 12.12.1999) en een kopie van zijn huwelijksakte met nummer (...) (afgegeven op 29.07.2009). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 17.06.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 12.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 30.05.2016 vertrokken te zijn vanuit Gaza en stelde hij eerst te voet en per auto naar Caïro (EG) te zijn gereisd vanwaar hij per boot verder doorreisde naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 17.06.2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en stelde dat dit onder dwang gebeurde en dat hij geslagen werd in deze context. Hij verklaarde tot ongeveer 23.06.2016 in Italië te hebben verbleven in een opvangcentrum te Sicilië (IT) alvorens per bus en trein verder door te reizen naar België met een transit via Zwitserland en Duitsland. Betrokkene verklaarde op 24.07.2016 gearriveerd te zijn in België en vroeg asiel in België op 11.08.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broers en neven en nichten reeds in België verblijven en omdat hij van iedereen hoort dat België Palestijnen goed behandelt. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 benadrukte betrokkene vooreerst nogmaals dat zijn broers en zijn neven en nichten reeds in België verblijven. Daarnaast stelde betrokkene dat hij werd geslagen en slecht werd behandeld na zijn aankomst in Italië. Hij verklaarde hieromtrent ook dat zijn GSM en zijn originele documenten werd afgenomen en dat hij op straat werd gegooid. Daarnaast verklaarde hij in Italië voor de rechtbank te hebben moeten verschijnen omdat hij gevochten had met Egyptenaren, vervolgens werd hij naar een gesloten centrum gebracht. Hij verklaarde ook dat de Italiaanse autoriteiten hem informeerden dat hij na 6 maanden papieren zou verkrijgen.

In een bijkomend gehoor d.d. 04.10.2016 verklaarde betrokkene nogmaals dat hij werd geslagen en beroofd van zijn GSM door de Italiaanse autoriteiten. Hij stelde dat dit gebeurde door agenten die in

burger waren gekleed. Hij verklaarde verder ook dat er eveneens documenten en financiële middelen werden gestolen en dat hij vervolgens zijn GSM kon ophalen op het politiebureau. Met betrekking tot de concrete omstandigheden van bovenstaande incidenten verklaarde betrokkene dat deze gebeurde in het kader van de registratie van dat betrokkene weigerde om zijn vingerafdrukken te laten registreren. Hij stelde echter wel dat hij zich rustig gedroeg ten opzichte van de Italiaanse agenten. Met betrekking tot zijn verklaring dat hij in Italië voor de rechtbank diende te verschijnen ontkende betrokkene dat hij zelf gevochten heeft met Egyptenaren maar verklaarde hij dat hij enkel getuige was van een vechtpartij. Hij stelde verder ook dat deze vechtpartij in de loop van juni 2016 plaatsvond en dat hij in diezelfde periode de rechtbank van Trapani (IT) bezocht in het kader van deze feiten. Hij stelde hieromtrent ook dat er een vonnis werd genomen door de Italiaanse rechtsmacht maar verklaarde niet te weten welk vonnis werd uitgesproken.

Betrokkene verklaarde dus verscheidene in België verblijvende familieleden te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (A., Y. M. Y. (...), 01.07.1990, Vluchteling) op 06.07.2015 asiel vroeg in België waarna op 24.05.2016 het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloot om hem te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft de broer van betrokkene als erkend vluchteling te Sint-Gillis (BE). Een andere broer van betrokkene (A., S. (...), 10.05.1988, van Palestijnse herkomst) vroeg op 21.09.2015 asiel in België waarna het CGVS op 08.11.2016 besloot om hem tevens ook te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft de broer van betrokkene als erkend vluchteling te Verviers (BE). Een andere neef van betrokkene (A., S. M. H. (...), 07.12.1984, Vluchteling) vroeg op 15.09.2014 asiel in België waarna het CGVS op 28.04.2015 besloot om hem te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft deze neef van betrokkene samen met zijn familie als erkend vluchteling te Verviers (BE). Tot slot vroeg een tweede neef van betrokkene (A., M. S. H. (...), 20.10.1989, Vluchteling) op 12.05.2015 asiel in België waarna het CGVS op 16.12.2015 besloot om de neef van betrokkene te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft de neef van betrokkene als erkend vluchteling te Leuven (BE). Daarnaast verklaarde betrokkene nog een in Zweden verblijvende neef te hebben (A., Y. F. (...), ongeveer 27 jaar) die daar als erkend vluchteling zou verblijven.

Via een schriftelijke tussenkomst van zijn advocaat d.d. 21.11.2016 wordt er verder uitdrukkelijk bezwaar gemaakt tegen een overname door Italië in het kader van Verordening 604/2013. De advocaat van betrokkene maakt vooreerst relaas van het persoonlijk vluchtmotief van betrokkene. Concreet gericht op een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 wordt er gesteld dat Italië geconfronteerd wordt met een enorme instroom van asielzoekers waardoor het land er niet meer in slaagt om de noodzakelijke garanties te bieden voor de asielzoekers. Vervolgens verzet betrokkene zich tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. De advocaat van betrokkene verwijst in dit verband naar de algemene asielsituatie in Italië en stelt dat de situatie voor asielzoekers én erkende vluchtelingen in Italië momenteel bijzonder precair is. Verder wordt er verwezen naar verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) desbetreffend alsook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). De raadsvrouw van betrokkene stelt ook de effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië in vraag en spreekt over problemen bij het ontvangststelsel voor Dublin-terugkeerders naar Italië. Verder wordt er verwezen naar een gebrek aan effectieve toegang tot betrouwbare informatie, beperkte toegang tot ontvangst en opvangcentra en beperkte bijstand van een advocaat en tolk. Voorts verwijst de raadsvrouw van betrokkene naar de situatie in de zogenaamde "hotspots" in Italië. De advocaat spreekt dan ook van een humanitaire crisis en vraagt ze om rekening te houden met het nonrefoulement beginsel. Tot slot verwijst de raadsvrouw van betrokkene naar het verblijf van twee broers van betrokkene in Italië en verwijst ze in dit verband ook naar artikel 8 van het EVRM. Concluderend wordt er dan ook gesteld dat er duidelijke structurele tekortkomingen zijn in de asielprocedure in Italië en wordt er verzocht om gebruik te maken van artikel 17 van Verordening 604/2013.

Op 16.09.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 21.11.2016 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we

op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betrokkene uitte onder meer bezwaren tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat iedereen hem zegt dat België de Palestijnen goed behandelt. We benadrukken dat deze specifieke verklaring te kaderen valt onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn broers alsook zijn neven en nichten reeds in België verblijven en dit wordt tevens ook aangehaald in de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene. We merken desbetreffend op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broers en neven van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinsleden", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van

familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielaanvraag geen medische attesten of andere documenten aanbracht betreffende zijn gezondheidstoestand. Er wordt dan ook niet verder aangeduid of er effectief een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en zijn in België verblijvende broers en neven op grond van eventuele gezondheidsproblemen. Daarnaast benadrukken we dat er tevens door de advocaat van betrokkene geen melding wordt gemaakte van concrete gezondheidsproblemen van betrokkene of een van relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende familie. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hem en zijn in België verblijvende broers zou bestaan. Daarnaast zijn we niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de broers of neven van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Met betrekking tot de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM merken we op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers.

Verder merken we nogmaals op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo verwijzen we desbetreffend naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar dat hij desbetreffend melding maakte van het feit dat hij hiertoe werd gedwongen. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Desbetreffend verwijzen we echter wel naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor, alsook tijdens een bijkomend gehoor d.d. 04.10.2016, melding maakte van het feit dat hij geslagen werd door de Italiaanse autoriteiten en dat hij slecht behandeld werd. Hij verklaarde hieromtrent ook dat zijn GSM werd afgenomen alsook zijn originele documenten. Verder merken we op dat betrokkene geen concrete elementen aanreikt die bovenstaande feiten staven, daarnaast merken we op dat hij melding maakte van het feit dat zijn GSM gestolen werd door de Italiaanse autoriteiten terwijl hij verder ook verklaarde dat hij deze opnieuw kon ophalen op het politiebureau. Dit toont aan dat de GSM van betrokkene niet gestolen werd maar in beslag werd genomen door de Italiaanse instanties. Daarnaast merken we op dat betrokkene tevens ook verklaarde naar een gesloten centrum te zijn overgebracht in het kader van een vechtpartij met Egyptenaren. Hieromtrent wensen we op te merken dat de loutere opsluiting van betrokkene in een gesloten centrum vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest, alvast niet wanneer deze gebeurde in het kader van een strafrechtelijk onderzoek en het feit dat betrokkene later in Italië voor de rechtbank diende te verschijnen. Verder merken we op dat betrokkene duidelijk verklaarde dat bovenstaande feiten zich afspeelden op het moment van zijn registratie in Italië waarbij betrokkene weigerde om zijn vingerafdrukken te laten registreren. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel, in het geval van de betrokkene de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang, en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Italiaanse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

We verwijzen verder ook naar het feit dat de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke de effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië in vraag stelt. Ze verwijst desbetreffend ook naar het feit dat de Italiaanse instanties via een stilzwijgend akkoord instemden met de overname van betrokkene en dat dit onvoldoende waarborgen biedt aan haar cliënt. We benadrukken desbetreffend dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven, die ook beschreven worden in de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene, kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Betreffende de door de advocaat van betrokkene gelegde nadruk op het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 22(7) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Italië de verplichting

heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende relingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. De advocaat van betrokkene stelt echter dat er rekening moet worden gehouden met het non-refoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene asiel zal krijgen in Italië en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar een derde land of naar Gaza. We merken op dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om asiel te vragen in Italië en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om asiel te verkrijgen in Italië op basis van de internationale en Europese regelgeving desbetreffend.

Verder verwijzen we naar het feit dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 en werd vastgesteld op basis van de illegale binnenkomst van betrokkene in Italië. Hieromtrent wensen we op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 bovendien blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegronnd beschouwd worden.

De geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA tonen bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

Verder maakt de advocaat van betrokkene melding van het feit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen geconfronteerd worden met talrijke problemen en verwijst ze hieromtrent naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Italië. We benadrukken desbetreffend dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer ook naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De advocaat van betrokkene wijst in haar schriftelijke tussenkomst verder op een bijzondere precaire algemene asielsituatie in Italië waardoor een overdracht van betrokkene aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 een schending van artikel 3 van het EVRM zou impliceren. Er wordt desbetreffend ook gesteld dat de toegang tot ontvangstcentra voor behoeftige asielzoekers beperkt is in Italië en dat er sprake is van een humanitaire crisis waarvoor er ook verschillende documenten en

rapporten ter staving worden aangehaald. Zo verwijst de raadvrouw van betrokkene in dit verband naar meerdere publicaties uit analoge en digitale media. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. We verwijzen in dit verband dan ook naar het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, die ook aangehaald wordt door de advocaat van betrokkene, onder meer dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1983 geboren mans wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Rafah verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene op dit moment in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Italië benadrukken we dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn.

We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”*, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *“Associazione nazionale Comuni Italiani”*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)

De advocaat van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst ook naar de omstandigheden van opvang en van behandeling in de zogenaamde Italiaanse *“hotspots”*. Hierbij wensen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaatvluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Betreffende de verwijzing van de advocaat van betrokkene naar verscheidene rechtspraak van de RVV desbetreffend benadrukken we dat de door de raadsman van betrokkene aangehaalde zaken individueel werden behandeld door de RVV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transposeerbaar zijn op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocaat van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten zoals onder meer de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde elementen van rechtsbijstand en toegang tot betrouwbare informatie, maar dat deze tevens ook een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *“L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *“Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *“Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, juli 2013; *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; *“Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap”*, Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Verder benadrukken we ook dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten ⁽⁴⁾.
(...)"

1.2. Op 6 januari 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker tevens een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt betekend.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werden de bestreden beslissingen op 6 januari 2017 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 7 januari 2017 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* tien dagen om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De tweede bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM): zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 71/3, § 3, van

het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.1.1. Aan de verzoekende partij werd op 6 januari 2017 (kennisgeving 6 januari 2017) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot vasthouden in een bepaalde plaats (bijlage 26quater) betekend (stuk 1)

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22 (7) van de Dublin – III Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“(…)”

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

- het gegeven dat op 17 juni 2016 de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Italië werden geregistreerd;*
- een impliciet akkoord van Italië na het verzoek tot overname van 16 september 2016; en dat het impliciete akkoord dit land ertoe verplicht om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst;*
- dat artikel 9 van de Dublin-III verordening niet van toepassing is op de verzoekende partij, aangezien zijn in België verblijvende broers en neven, die internationale bescherming genieten niet kunnen beschouwd worden als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2 (g) van diezelfde verordening; en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM volgens de heersende Rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;*
- dat de asielpprocedure in Italië correct verloopt en er geen enkele aanleiding is om te vrezen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;*
- de verzoekende partij in Italië een asielaanvraag kan indienen;*
- het feit dat er betreffende de Italiaanse onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers moeilijkheden kunnen voorkomen, doch de Italiaanse regering niet onverschillig blijft voor deze moeilijkheden en werkt aan bijkomende opvangmogelijkheden; Dat sinds de sluiting van het laatste Dublin-terugkeercentrum in juni 2015 opvang wordt voorzien in de reguliere opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders;*
- De door de advocaat van verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van Uw Raad niet automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene en de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kent;*
- het gegeven dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om te kunnen spreken van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest. Italië kan niet vergeleken worden met Griekenland.*

De verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar het rapport van AIDA, dat up to date is tot 22 december 2015 en een rapport van Schweizerische Flüchtlingshilfe SFH van augustus 2016.

Verwerende partij steunt zich op deze rapporten, maar dit is zeker geen voldoende informatie, bovendien maakt zij zich schuldig aan een zeer partiële lezing van deze rapporten.

De verzoekende partij kan niet akkoord gaan met de bestreden beslissing van de verwerende partij aangezien verwerende partij zich duidelijk schuldig maakt aan een zeer partiële en eenzijdige lezing van deze rapporten. In het bijzonder met betrekking tot de opvang van Dublin-terugkeerders.

Nochtans wijst de verzoekende partij er op dat het de plicht is van de verwerende partij een gedegen onderzoek te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van het dossier. Verder dient de verwerende partij zich in het kader van een Dublin-overdracht te vergewissen van alle recente, gedetailleerde informatie over de actuele toestand in het land waar men een asielzoeker aan wenst over te dragen.

Een partiële lezing van zeer algemene documenten kan niet volstaan om aan de motiveringsplicht tegemoet te komen terwijl er andere recentere, veel gedetailleerdere informatie voorhanden is die de informatie van de verwerende partij tegenspreekt.

« Ce faisant, le Conseil observe que la partie défenderesse, dans la décision querellée, semble avoir fait une lecture parcellaire des informations qu'elle cite et qu'elle dépose au dossier administratif (...) à cet égard, le Conseil tire de l'arrêt de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'affaire Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014 l'enseignement suivant lequel, (...), l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III doit se faire avec une grande prudence ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre des décisions. Dès lors, la motivation de l'acte attaqué ne permet pas au requérant de comprendre les justifications de l'acte attaqué. »

(CCE 22 février 2015, n° 138 950).

“Le Conseil observe que les parties en présence ont manifestement une lecture différente des divers rapports soumis à son appréciation, même si elles semblent s'accorder sur le fait que tout renvoi vers l'Italie ne conduit pas ipso facto à soumettre le demandeur d'asile renvoyé à un traitement inhumain et dégradant tel que prohibé par l'article 3 de la CEDH. Toutefois, il ressort de ces rapports que, malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri – où qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées – , le temps de l'examen de sa demande d'asile. La circonstance que le HCR n'ait pas déconseillé les transferts vers l'Italie dans le cadre du Règlement Dublin III et que la situation de l'Italie n'est pas comparable à celle de la Grèce telle qu'examinée par la Cour EDH dans l'arrêt M.S.S., ne permet pas d'énervier ce constat. »

(stuk 25, CCE 29 juni 2015, n° 148 685)

De verzoekende partij kan van zijn kant heel wat informatie aanhalen die het standpunt van de verwerende partij in diskrediet brengt. De verzoekende partij wenst dan ook te wijzen op artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening:

“(…)”

5.1.2. In tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, wenst de verzoekende partij in casu te benadrukken dat er sprake is van een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 EU – Handvest.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met alle gegevens aanwezig in het administratief dossier. De verzoekende partij heeft bij zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied aan de lijve mogen ondervinden hoe precair de situatie daar is.

De verzoekende partij wenst dan ook in dit kader een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te benadrukken, met name het arrest Tarakhel tegen Zwitserland (app. no. 29217/12 – GC 4 november 2014), dat duidelijke, individuele garanties eist met betrekking tot de opvang..

In dit arrest werd Zwitserland veroordeeld wegens het repatriëren van een Afghaanse familie naar Italië en werd een schending van artikel 3 E.V.R.M. vastgesteld. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist garanties over een aangepaste opvang. Dit is echter geen formele garantie, maar wel een concrete garantie met verzekeringen over de manier waarop die opvang structuur werkt. De Belgische Staat blijft in gebreke de nodige garanties te bieden. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar bepaalde informatie uit de hogervermelde rapporten, maar kan op geen enkele manier individuele garanties geven dat de verzoekende partij, bij een gedwongen terugkeer naar Italië, niet op straat zal belanden.

“115. Si donc la structure et la situation générale du dispositif d'accueil en Italie ne sauraient constituer en soi un obstacle à tout renvoi de demandeurs d'asile vers ce pays, les données et informations exposées ci-dessus font toutefois naître de sérieux doutes quant aux capacités actuelles du système. Il en résulte, aux yeux de la Cour, que l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence.

118. La Cour rappelle que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (paragraphe 94 ci-dessus). Elle rappelle également que, en tant que catégorie de la population « particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition (M.S.S., précité, § 251).

119. Cette exigence de « protection spéciale » pour les demandeurs d'asile est d'autant plus importante lorsque les personnes concernées sont des enfants, eu égard à leurs besoins particuliers et à leur extrême vulnérabilité. Cela vaut même lorsque, comme en l'espèce, les enfants demandeurs d'asile sont accompagnés de leurs parents (Popov, précité, § 91). Les conditions d'accueil des enfants demandeurs d'asile doivent par conséquent être adaptées à leur âge, de sorte qu'elles ne puissent « engendrer pour eux une situation de stress et d'angoisse et avoir des conséquences particulièrement traumatisantes sur leur psychisme » (voir, mutatis mutandis, Popov, précité, § 102), faute de quoi elles atteindraient le seuil de gravité requis pour tomber sous le coup de l'interdiction prévue à l'article 3 de la Convention.

120. En l'espèce, comme la Cour l'a constaté plus haut (paragraphe 115 ci-dessus), compte tenu de la situation actuelle du système d'accueil en Italie, et bien que cette situation ne soit pas comparable à celle de la Grèce, que la Cour a examinée dans le cadre de l'affaire M.S.S., l'hypothèse qu'un nombre significatif de demandeurs d'asile renvoyés vers ce pays soient privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence, n'est pas dénuée de fondement. Il appartient dès lors aux autorités suisses de s'assurer, auprès de leurs homologues italiennes, qu'à leur arrivée en Italie les requérants seront accueillis dans des structures et dans des conditions adaptées à l'âge des enfants, et que l'unité de la cellule familiale sera préservée.

121. La Cour note que, selon le gouvernement italien, les familles avec enfants sont considérées comme une catégorie particulièrement vulnérable et sont normalement prises en charge au sein du réseau SPRAR. Ce système leur garantirait l'hébergement, la nourriture, l'assistance sanitaire, des cours d'italien, l'orientation vers les services sociaux, des conseils juridiques, des cours de formation professionnelle, des stages d'apprentissage et une aide dans la recherche d'un logement autonome (paragraphe 86 ci-dessus). Cela étant, dans ses observations écrites et orales, le gouvernement italien n'a pas fourni plus de précisions sur les conditions spécifiques de prise en charge des requérants.

Il est vrai qu'à l'audience du 12 février 2014 le gouvernement suisse a indiqué que l'ODM avait été informé par les autorités italiennes qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants seraient hébergés à Bologne, dans l'une des structures financées par le FER (paragraphe 75 ci-dessus). Toutefois, en l'absence d'informations détaillées et fiables quant à la structure précise de destination, aux conditions matérielles d'hébergement et à la préservation de l'unité familiale, la Cour considère que les autorités suisses ne disposent pas d'éléments suffisants pour être assurées qu'en cas de renvoi vers l'Italie, les requérants seraient pris en charge d'une manière adaptée à l'âge des enfants.

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.

(...)

Dit, par quatorze voix contre trois, qu'il y aurait violation de l'article 3 de la Convention si les requérants devaient être renvoyés en l'Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale. »

(EHRM, Tarakhel v. Switzerland, application no. 29217/12 – GC 4 novembre 2014, de verzoekende partij zet vet)

Ook verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar bovenstaand arrest, maar ontkent de impact ervan, door erop te wijzen dat dit arrest een gezin betrof met jonge kinderen.

Hiermee gaat verwerende partij echter voorbij aan vaste rechtspraak van het EHRM, waarbij asielzoekers als een kwetsbare groep worden gekenmerkt, die een bijzonder bescherming behoeven (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, par. 251.). Deze Europese rechtspraak wordt ook door Uw Raad gerespecteerd. In het arrest van 29 september 2015 gaf de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijvoorbeeld aan dat de loutere vaststelling dat een verzoekende partij niet over extra kwetsbaar profiel (une vulnérabilité aggravée) beschikt, verwerende partij niet ontslaat van de verplichting een grondig onderzoek te doen naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, zeker in het licht van huidige massale toestroom van asielzoekers in Italië.

Ook in de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar algemene beweringen die normaal gesproken, in theorie zouden moeten voordoen wanneer de verzoekende partij op het Italiaans grondgebied zal toekomen. Er wordt louter naar objectieve informatie verwezen waardoor er op geen enkele manier individuele garanties aan de verzoekende partij worden gegeven waaruit hij kan afleiden dat hij effectief opvang zal krijgen in Italië. (zie hieronder 5.1.3.)

Bovendien verwijst verwerende partij op een erg partiële, algemene en niet-precieze manier naar zowel de recentste update van het AIDA-rapport als naar SFH (OSAR)-Rapport van augustus 2016. (zie hieronder 5.1.4.), waardoor verwerende partij zonder meer de materiële motiveringsplicht als de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

Gezien de huidige humanitaire crisis in Italië, kan de informatie waarop verwerende partij zich beroept ten slotte niet langer als voldoende actueel worden beschouwd (zie hieronder 5.1.5.).

5.1.3. In casu is slechts sprake van een impliciet akkoord op terugname door Italië. Nergens kreeg verzoeker garanties van dit land, dat zijn asielaanvraag er overwogen zou worden en hij er op een menselijke manier opgevangen zou worden, zoals op basis van het arrest Tarakhel t. Zwitserland wordt geëist.

Artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 houdt in dat:
“(…)”

Het ontbreken van een antwoord van Italië na het verlopen van de termijn na de vraag tot overname van België impliceert volgens de verwerende partij een erkenning door Italië van haar verantwoordelijkheid. De verwerende partij heeft echter niet overeenkomstig artikel 10, § 2 van de Verordening 1560/2003 gewacht op een bevestiging van Italië dat ze haar verantwoordelijkheid erkent om toch tot deze verantwoordelijkheid te besluiten.

Het feit dat de Italiaanse overheid niet op de vraag tot overname reageerde, doet ernstige twijfels rijzen over hun werkelijke bereidheid om de verzoekende partij zijn asielaanvraag op een ernstige wijze te behandelen.

Hoe en/of waar de vluchtelingen terechtkomen en/of opgevangen worden blijkt niet uit de bestreden beslissing. Op dit vlak heeft de verwerende partij nagelaten voor voldoende garanties te zorgen!

Het louter voortgaan op algemene beweringen vanuit de Italiaanse autoriteiten kan niet als voldoende gezien worden.

Eveneens dient gewezen te worden op het feit dat de verzoekende partij afkomstig is van Gaza, een streek die zich op heden ontegensprekelijk in een crisissituatie bevindt.

5.1.4. In de aanvullende motivatie die de raadsvrouw van verzoekende partij op 21 november 2016 aan verwerende partij heeft bezorgd wordt duidelijk melding gemaakt van problemen bij het ontvangststelsel voor Dublin-terugkeerders naar Italië. Dit wordt door verwerende partij ook zo erkend in de bestreden beslissing:

“De raadsvrouw van betrokkene stelt ook de effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië in vraag en spreekt over problemen bij het ontvangststelsel voor Dublin-terugkeerders naar Italië” (stuk 1 – p. 2)

Zo werd bijvoorbeeld verwezen naar de recente arresten nrs. 173 556 van 24 augustus 2016 en nr. 169 039 van 3 juni 2016 van Uw Raad, waarin een overdracht werd geschorst omdat geen volledig en nauwkeurig onderzoek plaats had gehad naar de actuele opvangsituatie van Dublin terugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 EVRM geboden bescherming.

Ook werd in de motivatie van 21 november 2016 verwezen naar volgende passage uit hetzelfde AIDA-rapport (update van december 2015) waarnaar verwerende partij eveneens verwijst in de bestreden beslissing:

“The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is, however, a problem common for all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in Tarakhel v Switzerland, 141 concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a

CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together." (stuk 3 AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, p. 40 te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdf, verzoekende partij zet ver)

In de motivatie van 21 november 2016 werd op verschillende momenten gewezen op het bijzonder reële gevaar voor verzoekende partij om op straat te belanden. Hiertoe verwees verzoekende partij ook naar recente nieuwsbronnen verwezen:

"Italy is once again Europe's main gateway for asylum-seekers now that the Balkan route is closed. But many end up homeless due to the nation's faltering reception system.

In theory, they are supposed to be in reception centers for 30 days, but for the majority, the process takes a year or a year and a half ... so they escape. They leave the camps."

Of the 154,000 people who migrated to Italy last year, 84,000 applied for asylum, but less than 20,000 were placed in state-run integration programs where they learn basic Italian skills and get assistance with job placement, the report found." (stuk 8, Deutsche Welle, "Failing immigration system leaves thousands homeless in Italy", dd. 10 mei 2016, te consulteren op <http://www.dw.com/en/failing-immigration-system-leaves-thousands-homeless-in-italy/a-19247731>)

"In Italië is de opvang van asielzoekers extreem ingewikkeld. Het systeem bestaat uit verschillende types voorzieningen en lijdt onder een algemeen gebrek aan transparantie: dit betekent dat de staat van de voorzieningen die bestemd zijn voor de opvang van asielzoekers en migranten een tamelijk duistere zaak is voor het algemeen publiek.

De opvang van asielzoekers wordt in Italië zwaar beïnvloed door het aannemen van een noodsituatie-aanpak: de overgrote meerderheid asielzoekers (72%) wordt inderdaad in de meer dan 3.000 buitengewone opvangcentra (CAS) geplaatst, terwijl er minder dan 500 gewone centra (SPRAR) zijn ("reguliere" structuren die aan asielzoekers bescherming bieden).

Daarbij zijn de meeste CAS faciliteiten in elkaar geflanste structuren - vaak in voormalige restaurants of hotels of in afgelegen gebouwen - in handen van onbevoegde en ongetrainde staf.

De bekwaamheid van de staf en de omstandigheden van deze faciliteiten - die veelvuldig belast zijn door overbevolking, kwalitatief slecht eten en een groot gebrek aan psychologische en sanitaire ondersteuning ontberen het nodige toezicht."

(stuk 9, Liberties.EU, "Belabberde praktijken bij opname van asielzoekers in Italië", dd. 10 maart 2016, te consulteren op <http://www.liberties.eu/nl/news/lasciateci-centrare-belabberde-opvangst-van-vluchtelingen-in-italie>)

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het hoger genoemde AIDA-rapport van december 2015 om te bevestigen dat verzoekende partij mogelijks opgevangen zal worden bij zijn aankomst in Italië.

Zo erkent verwerende partij dat de opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders niet meer operationeel zijn sinds juni 2015, maar lijdt zij uit volgende passage van het rapport af dat dit opgevangen wordt door het reguliere opvangnetwerk.

"The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, and presently no reception centres operating under this fund are in place. In the next months, calls for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system." Stuk 3, AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, p. 67 te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv__0.pdf, verzoekende partij zet ver)

Verzoekende partij wenst erop te wijzen dat verwerende partij zeer verregaande gevolgtrekkingen neemt uit deze passage, die hier niet uit getrokken kunnen worden. Dergelijke interpretatie staat immers lijnrecht tegenover een eerdere passage uit dit rapport. Namelijk:

☐ Incoming transfers to Italy

"Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to

Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places. However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.²⁵²

- If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.

The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again.

(stuk 3; AIDA, Asylum Information Database, Country Report: Italy, December 2015, p. 63-64, te consulteren op http://www.asylumineurope.org/sites/default/files/report-download/aida_it_update.iv_0.pdf, verzoekende partij zet ver)

Uit bovenstaand fragment volgt dat opvangplaatsen allesbehalve verzekerd zijn bij aankomst en zeker niet voor Dublin-terugkeerders die in het verleden al opvang genoten. Evenmin wordt in deze paragraaf een uitzondering vermeldt voor

Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing bovendien uitvoerig naar het Rapport van de Zwitserse Vluchtelingenorganisatie Schweizerische Flüchtlingshilfe van augustus 2016 (stuk 4, franstalige versie: OSAR Conditions d'accueil en Italie, A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, Bern 2016).

Ook hier is verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk gegaan in haar lezing van dit rapport. Op pagina 28 van dit rapport worden immers de moeilijkheden verduidelijkt die Dublin-terugkeerders ondervinden bij het verkrijgen van een opvangplaats, indien zij reeds eerder van een opvangplaats genoten

Dublin-terugkeerders die eerder al in een opvangcentrum verbleven, maar deze opvangplaats verlieten om verder te reizen, verliezen het recht op een opvangplaats. Om dit recht te herwinnen moet men zich richten tot de prefectuur. Bij weigering van de prefectuur, voorziet de Italiaanse overheid geen verdere opvangmogelijkheden.

La situation en matière d'hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une auto-risation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s'annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement.¹²² Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l'avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre.¹²³ La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s'il peut être à nouveau octroyé. Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique.¹²⁴ Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place, pour autant qu'elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d'une vulnérabilité particulière.¹²⁵

(stuk 4, OSAR Conditions d'accueil en Italie, A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin, Bern, augustus 2016, te consulteren via : <https://www.osar.ch/news/dossiers-medias/italie.html>)

Verzoekende partij werd zelf opgevangen in een centrum bij binnenkomst in Italië. Verzoekende partij heeft bovendien verklaard in het kader van een vechtpartij met de Italiaanse autoriteiten in aanvaring te zijn gekomen, waarop hij in een gesloten centrum werd ondergebracht en voor de rechtbank van Trapani is verschenen.

Verwerende partij trekt dit relaas niet in twijfel en verwijst er zelfs naar in de bestreden beslissing:

"Hij verklaarde tot ongeveer 23.06.2016 in Italië te hebben verbleven in een opvangcentrum te Sicilië (IT)

Daarnaast merken we op dat betrokkene tevens ook verklaarde naar een gesloten centrum te zijn overgebracht in het kader van een vechtpartij met Egiptenaren. Hieromtrent wensen we op te merken dat de loutere opsluiting (...) alvast niet wanneer dit gebeurt in het kader van een strafrechtelijk onderzoek en het feit dat betrokkene later in Italië voor de rechtbank diende te verschijnen. (stuk 1)"

Dit zijn indicaties die verwerende partij in aanmerking had moeten nemen, aangezien uit bovenstaande rapporten, waarnaar verwerende partij zelf uitvoerig verwijst blijkt dat zij er hoogstwaarschijnlijk toe zullen leiden dat verzoekende partij in Italië op straat zal belanden.

Verwerende partij kan geacht worden van deze informatie op de hoogte te zijn, maar heeft hier op geen enkele manier tekening mee gehouden in haar motivering.

In haar analyse van deze rapporten en het SHF-rapport in het bijzonder maakt verwerende partij in de bestreden beslissing dan ook een serieuze fout tegen de op haar rustende zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en wel in het bijzonder waar zij onterecht meent het volgende te kunnen besluiten:

"Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn."(stuk 1)

Dat verzoekende partij in Italië betrokken raakte in wat verwerende partij 'een strafrechtelijk onderzoek' noemt, kan bovendien een serieus struikelblok in geval hij in Italië een aanvraag zou doen bij de prefectuur om opnieuw zijn recht op een opvangplaats te doen gelden. Uit het SHF rapport blijkt immers op geen enkele manier welke criteria de Prefectuur hanteert bij het behandelen van deze aanvragen.

Zeker in deze ongewoon koude wintermaanden zou het op straat belande van verzoekende partij zonder meer een schending betekenen van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij wenst er bovendien uitdrukkelijk op te wijzen dat het verlies van recht op een opvangplaats voor Dublin-terugkeerders die reeds opvang genoten in het verleden, zonder meer moet beschouwd worden als een systeemfout in de zin van artikel 3, lid 2, van de Dublin – III Verordening.

Verwerende partij maakt zich schuldig aan een erg onnauwkeurige en onvolledige lezing van de door haar geciteerde rapporten. De beginselen van behoorlijk bestuur staan niet toe dat verwerende partij op een dergelijke manier aan 'cherry picking' doet.

Tot slot wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een zeer recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij de Dublinuitwijzing naar Italië van een Eritrese asielzoeker werd geschorst bij Uiterst Dringende Noodzakelijkheid, net omdat ook hier door verwerende partij geen rekening werd gehouden met het feit dat de persoon in kwestie eerder opvang genoot in Italië en dit recht op opvang in geval van terugkeer naar alle waarschijnlijkheid niet meer zou kunnen doen gelden.

Verzoekende partij is zich bewust van het feit dat de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking kent, maar wenst naar dit arrest te verwijzen omwille van de zéér uitgesproken parallellen tussen beide situaties en het treffende oordeel dat hieromtrent door Uw Raad werd geformuleerd:

"Waar verwerende partij er op wijst dat de verzoekende partij niet betwist dat zij als Dublin-terugkeerders in de luchthavens van Rome begeleid en ondersteund wordt door NGO's die er actief zijn en die opvangvoorzieningen kunnen bieden en hun kunnen begeleiden, doet voormeld betoog geen afbreuk aan voormelde vaststellingen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle

relevante elementen, meer bepaald de elementen die bijken uit het SHF rapport betreffende de opvang van Dublin-terugkeerders die reeds opvang genoten. Ook de stelling dat uit het SFH-rapport blijkt dat door Ngo's voor dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend zoals de verzoekende partij een opvangplaats wordt voorzien, doet geen afbreuk aan voormelde opmerkingen. Immers wordt in de in punt 2.3.2.9.2 geciteerde paragraaf van het SHF-rapport op het eerste zicht geen uitzondering gemeeld voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend.” (stuk 6, RvV arrest nr. 180 180 van 26 december 2016)

5.1.4. Verzoekende partij wenst er ten slotte nog op te wijzen dat verwerende partij zich in de huidige bestreden beslissing nog steeds voor het merendeel beroept op een AIDA-rapport dat reeds ruim een jaar oud.

Verzoekende partij benadrukt dat de humanitaire crisis voor Italië sindsdien allerminds is gaan liggen. In 2016 is een recordaantal asielzoekers op de stranden van Italië aangekomen, wat het land voor gigantische uitdagingen stelt. Verzoekende partij had zich op zijn minst op meer recente informatie moeten baseren bij het nemen van de bestreden beslissing.

More asylum seekers have now reached Italy by boat in 2016 than in any previous year on record.

“2016 sets new record for asylum seekers reaching Italy by boat

Central Mediterranean is once again the main migrant route into Europe, partly due to the chaos of civil war in Libya

Nearly 171,000 people have arrived in Italy from north Africa since the start of the year, according to statistics compiled by the UN refugee agency and the Italian government. As of Monday, the total had surpassed the previous record of 170,000, set in 2014.

Migration flows in the eastern Mediterranean between Turkey and Greece have been drastically reduced after improvements in Turkish policing, increased threats of deportation from Greece, and the closure of a humanitarian corridor between Greece and Germany.

But Europe's deterrent strategy has failed to cut migration in the central Mediterranean between Libya and Italy, with the Italian route once again becoming the main migrant gateway into Europe.”

(stuk 7, The Guardian 2016 sets new record for asylum seekers reaching Italy by boat, te consulteren via: <https://www.theguardian.com/world/2016/nov/28/2016-sets-new-record-for-asylum-seekers-reaching-italy-by-boat>, verzoekende partij zet vet.

5.1.5. Uit het bovenstaande blijkt zonder meer dat verzoekende partij in Italië een zeer reëel risico loopt om op straat te belanden, zonder recht op opvang. Verwerende partij kon geacht worden hiervan op de hoogte te zijn en had individuele garanties met betrekking tot de opvang voor verzoekende partij moeten verkrijgen, op zijn minst had zij grondiger onderzoek moeten doen.

Een schending van hogervermelde artikels is bijgevolg bewezen, alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Op zijn minst heeft verwerende partij de motiveringsplicht geschonden.

Het huidige middel is bijgevolg gegrond.”

3.3.2.1.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het Vreemdelingenbesluit door de eerste bestreden beslissing (hierna: de bestreden beslissing) geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.1.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats

te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening.

3.3.2.1.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest kent een gelijklopende inhoud als artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Ten slotte dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoeker naar Italië, is overgegaan tot een grondige analyse van verschillende toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië, waaronder het rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report – Italy”, up-to-date tot december 2015) (hierna: AIDA-rapport) en het rapport “Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien” van augustus 2016 van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (hierna: SFH-rapport), en van de recente rechtspraak van het EHRM inzake Dublinoverdrachten naar Italië.

Volgens de verzoeker heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich evenwel schuldig gemaakt aan een zeer partiële en eenzijdige lezing van de hierboven genoemde rapporten, in het bijzonder met betrekking tot de opvang van zogenaamde “Dublin-terugkeerders”. Hij geeft aan dat zijn raadvrouw in een schrijven van 21 november 2016 aan de diensten van de verwerende partij reeds melding had gemaakt van “problemen bij het ontvangstsysteem voor Dublin-terugkeerders naar Italië” en daarbij had verwezen naar arresten van de Raad, een passage uit het AIDA-rapport en recente nieuwsbronnen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zeer uitgebreid is ingegaan op de motivatie van de raadvrouw van de verzoeker:

“We verwijzen verder ook naar het feit dat de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke de effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië in vraag stelt. Ze verwijst desbetreffend ook naar het feit dat de Italiaanse instanties via een stilzwijgend akkoord instemden met de overname van betrokkene en dat dit onvoldoende waarborgen biedt aan haar cliënt. We benadrukken desbetreffend dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven, die ook beschreven worden in de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene, kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Betreffende de door de advocaat van betrokkene gelegde nadruk op het stilzwijgend akkoord van Italië verwijzen we naar artikel 22(7) van Verordening 604/2013: “Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoek en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.” Dit toont duidelijk aan dat Italië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Italië. Dit impliceert ook dat de Italiaanse instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken. De advocaat van betrokkene stelt echter dat er rekening moet worden gehouden met het non-refoulement beginsel vermits er geen enkele garantie is dat betrokkene asiel zal krijgen in Italië en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar een derde land of naar Gaza. We merken op dat betrokkene tevens ook niet over deze garantie beschikt in België en dat betrokkene de mogelijkheid heeft om asiel te vragen in Italië en dat er geen indicaties zijn dat betrokkene niet de mogelijkheid zal hebben om asiel te verkrijgen in Italië op basis van de internationale en Europese regelgeving desbetreffend.

Verder verwijzen we naar het feit dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 en werd vastgesteld op basis van de illegale binnenkomst van betrokkene in Italië. Hieromtrent wensen we op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 bovendien blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegronnd beschouwd worden.

De geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA tonen bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

Verder maakt de advocaat van betrokkene melding van het feit dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen geconfronteerd worden met talrijke problemen en verwijst ze hieromtrent naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Italië. We benadrukken desbetreffend dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van

Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer ook naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De advocaat van betrokkene wijst in haar schriftelijke tussenkomst verder op een bijzondere precaire algemene asielsituatie in Italië waardoor een overdracht van betrokkene aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 een schending van artikel 3 van het EVRM zou impliceren. Er wordt desbetreffend ook gesteld dat de toegang tot ontvangstcentra voor behoeftige asielzoekers beperkt is in Italië en dat er sprake is van een humanitaire crisis waarvoor er ook verschillende documenten en rapporten ter staving worden aangehaald. Zo verwijst de raadvrouw van betrokkene in dit verband naar meerdere publicaties uit analoge en digitale media. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. We verwijzen in dit verband dan ook naar het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, die ook aangehaald wordt door de advocaat van betrokkene, onder meer dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1983 geboren mans wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Rafah verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene op dit moment in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Italië benadrukken we dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de

"Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

De advocaat van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst ook naar de omstandigheden van opvang en van behandeling in de zogenaamde Italiaanse "hotspots". Hierbij wensen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaatvluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

Betreffende de verwijzing van de advocaat van betrokkene naar verscheidene rechtspraak van de RVV desbetreffend benadrukken we dat de door de raadsman van betrokkene aangehaalde zaken individueel werden behandeld door de RVV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transponeerbaar zijn op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocaat van betrokkene niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene."

De verzoeker werpt hiertegen op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door uit een passage op bladzijde 67 van het AIDA-rapport af te leiden dat de omstandigheid dat de

opvangstructuren voor Dublin-terugkeerders niet meer operationeel zijn sinds juni 2015 opgevangen wordt door het reguliere opvangnetwerk, een interpretatie geeft aan deze passage die er niet in kan worden gelezen nu een dergelijke interpretatie lijnrecht tegenover een eerdere passage op de bladzijden 63 en 64 uit dit rapport staat en waaruit blijkt dat “opvangplaatsen allesbehalve verzekerd zijn bij aankomst en zeker niet voor Dublin-terugkeerders die in het verleden al opvang genoten”. Tevens laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig tewerk is gegaan bij zijn lezing van het SFH-rapport, nu ook hierin “de moeilijkheden (worden) verduidelijkt die Dublin-terugkeerders ondervinden bij het verkrijgen van een opvangplaats, indien zij reeds eerder van een opvangplaats genoten”. Dublin-terugkeerders die in Italië eerder al in een opvangcentrum verbleven, maar deze opvangplaats verlieten om verder te reizen, verliezen immers hun recht op een opvangplaats en moeten zich, om dit recht te herwinnen, richten tot de prefectuur, die de opvang kan weigeren, wat met zich brengt dat er geen verdere opvangmogelijkheden zijn. De verzoeker wijst er op dat hij zelf bij zijn binnenkomst in Italië werd opgevangen in een centrum, dat hij in het kader van een vechtpartij in aanvaring is gekomen met de Italiaanse autoriteiten en daarop in een gesloten centrum werd ondergebracht en voor de rechtbank van Tripani is verschenen. Dit zijn volgens hem indicaties waaruit blijkt dat hij in Italië hoogstwaarschijnlijk “op straat zal belanden”, wat “(z)eker in deze ongewoon koude wintermaanden (...) zonder meer een schending (zou) betekenen van artikel 3 EVRM” en tevens moet worden beschouwd als een systeemfout in de zin van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening.

De door de verzoeker aangehaalde passage uit het SFH-rapport luidt als volgt:

“La situation en matière d’hébergement est problématique pour les personnes ayant déjà séjourné dans un centre avant de poursuivre leur route. Si elles ont quitté le centre, elles doivent préalablement, selon les normes en vigueur, obtenir une autorisation pour leur absence du centre. Si elles sont parties sans s’annoncer, il est considéré que leur départ était volontaire et elles perdent leur droit à un hébergement. 122 Ce droit peut cependant être retrouvé mais il faut alors que la personne qui l’avait perdu prenne rendez-vous avec la Préfecture pour lui expliquer pour quels motifs elle avait quitté le centre. 123 La Préfecture décide ensuite si le droit à un hébergement est maintenu, respectivement s’il peut être à nouveau octroyé. Jusqu’à la décision, la personne n’a pas accès à un lieu d’hébergement étatique. 124 Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n’y a plus d’alternative d’hébergement mis à disposition par l’Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d’attente en cas de manque de place, pour autant qu’elle ne représente pas un cas de rigueur en raison d’une vulnérabilité particulière. 125”

Het is *in casu* niet betwist dat de verzoeker op 17 juni 2016 in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst, zodat er *prima facie* kan van worden uitgegaan dat hij in Italië opvang heeft genoten in een opvangcentrum voor immigranten en niet als asielzoeker.

De vraag die *in casu* rijst is of de mogelijke intrekking van de materiële opvangvoorzieningen indien de opvangstructuur zonder verwittiging of toestemming werd verlaten ook geldt in de situatie dat de betreffende persoon weliswaar reeds verbleef in een opvangcentrum in Italië doch om humanitaire dan wel registratieredenen en niet als asielzoeker.

De sanctie van intrekking van opvang zoals vermeld in voormelde passage van het SFH-rapport vindt, gelet op de voetnoot waarnaar wordt verwezen, haar oorsprong in de bepalingen 13 en 23 van het decreet 142/2015 van 18 augustus 2015.

Inzake het decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 verduidelijkt het AIDA-rapport (p. 62) dat dit handelt over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend en dat hierin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de opvangmaatregelen die in dit decreet worden voorzien van toepassing zijn van zodra een derdelander een wil heeft geuit om asiel te vragen en dat de toegang tot opvang niet aan bijkomende voorwaarden is onderworpen. Er dient te worden aangenomen dat dit decreet een omzetting vormt van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: Opvangrichtlijn), dat van toepassing is op alle onderdanen van derde landen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied van een lidstaat indienen (artikel 3) en dat toelaat dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming (artikel 20).

Aldus dient *prima facie* te worden aangenomen dat de mogelijke sanctie van intrekking van de materiële opvang bij het zonder verwittiging dan wel toestemming verlaten van de opvangvoorziening slechts betrekking heeft op die personen die als asielzoeker reeds opvang genoten in Italië. De Opvangrichtlijn maakt het recht op opvang voor asielzoekers op geen enkele wijze afhankelijk van het niet eerder zonder verwittiging of toestemming hebben verlaten van een opvangplaats die om humanitaire dan wel registratiegronden was toegekend. Noch het AIDA-rapport noch het SFH-rapport lijkt ook aan te geven dat de Italiaanse regelgeving op dit punt niet conform zou zijn met de Europese regelgeving.

Het AIDA rapport stelt zo ook nog als volgt (p. 74):

“According to the previous Reception Decree the Prefect of the Province where the asylum seeker’s accommodation centre is placed may decide on an individual basis with a motivated decision to revoke material reception conditions on the following grounds:

(a) The asylum seeker did not present him or herself at the assigned centre or left the centre without notifying the competent Prefecture;

(b) The asylum seeker did not present him or herself before the determining authorities for the personal interview even though he or she was notified thereof;

(c) The asylum seeker has previously lodged an asylum application in Italy;

(d) The authorities decide that the asylum seeker possesses sufficient financial resources; or

(e) The asylum seeker has committed a serious violation or continuous violation of the accommodation centre’s internal rules or the asylum seeker’s conduct was considered seriously violent.

Where guests commit criminal offences, they are also liable to criminal proceedings like nationals.

The LD 142/2015 confirms the abovementioned grounds for withdrawal of reception conditions. Neither previous nor present law provide for any assessment of destitution risks when revoking accommodation. According to the Reception Decree, when asylum seekers failed to present themselves to the assigned centre or leave the centre without informing the authorities, the centre managers must immediately inform the competent Prefecture.³¹³ In case the asylum seeker spontaneously presented him or herself before the police authorities or at the accommodation centre, the Prefect could decide to readmit the asylum seeker to the centre if the reasons provided were due to force majeure or unforeseen circumstances. In this respect, LD 142/2015 confirms the procedure foreseen by the previous Reception Decree, however it has added “serious personal reasons” as the ground to be readmitted to the centre.³¹⁴ Moreover, while assessing the withdrawal of reception conditions, the Prefect must take into account the specific conditions of vulnerability of the applicant.³¹⁵”

Prima facie wordt aldus bevestigd dat de intrekking van de materiële opvangvoorzieningen zoals voorzien in het betreffende Italiaanse decreet enkel toepassing vindt in de situatie van asielzoekers in Italië die hun toegewezen opvangplaats verlaten zonder verwittiging of toestemming. *In casu* diende de verzoeker in Italië geen asielaanvraag in en genoot hij aldus in deze lidstaat op geen enkel ogenblik opvang als asielzoeker, zodat *prima facie* niet blijkt dat hij thans dienstig kan verwijzen naar de aangehaalde sanctie van intrekking van de materiële opvangvoorzieningen als asielzoeker of kan voorhouden dat hij op deze grond niet langer gerechtigd zal zijn op opvang. Aldus toont hij *prima facie* ook niet aan dat het gestelde in de bestreden beslissing, met name dat “(d)e geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA (...) bovendien geenszins aan(tonen) dat personen die nadat hun vingerafdrucken omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Staten via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten”, het gevolg is van een zeer partiële en eenzijdige lezing van het hierboven genoemde AIDA-rapport of het SFH-rapport.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat, zoals reeds werd aangeduid, de Opvangrichtlijn toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie

meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Blijkens het SFH-rapport (p. 28) is er voorzien in een procedure tot het herkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzakelijk maken. Te dezen maakt de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te bekomen en dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen. Uit niets blijkt immers dat het loutere feit dat de verzoeker – volgens zijn verklaringen van 4 oktober 2016 – in Italië voor de rechtbank diende te verschijnen omdat hij simpelweg getuige was van een vechtpartij een *“serieus struikelblok (kan zijn) in geval hij in Italië een aanvraag zou doen bij de prefectuur om opnieuw zijn recht op een opvangplaats te doen gelden”*. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker verklaarde op 23 juli 2016 in België te zijn aangekomen en dat hij pas op 11 augustus 2016 een asielaanvraag indiende. Er blijkt aldus ook niet dat zelfs indien hij gedurende een relatief korte periode, in afwachting van het opnieuw verkrijgen van opvang, verstoken zou blijven van opvang dit zou neerkomen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Waar de verzoeker hierbij nog verwijst naar de arresten nrs. 169 039, 173 556 en 180 180 van respectievelijk 3 juni 2016, 24 augustus 2016 en 26 december 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Aldus maakt de verzoeker op het eerste gezicht niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat *“(h)et AIDA-rapport meldt dat (...) ‘Dublin terugkeerders’ intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en (...) geen gewag (maakt) van problemen ter zake”* of dat hij onzorgvuldig tewerk zou zijn gegaan bij zijn lezing van het SFH-rapport.

Voorts wijst de verzoeker erop dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle gegevens van het administratief dossier. Hij wijst erop dat hij *“bij zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied aan de lijve (heeft) mogen ondervinden hoe precair de situatie daar is”* en citeert verder uit het arrest Tarakhel tegen Zwitserland van 4 november 2014 van het EHRM, *“dat duidelijke, individuele garanties eist met betrekking tot de opvang”*, terwijl in casu slechts sprake is van een *tacit agreement* en hem nergens garanties werden gegeven dat in Italië zijn asielaanvraag zou worden overwogen en dat hij er op een menselijke manier zou worden opgevangen.

Vooreerst wordt er op gewezen dat de verzoeker niet ingaat op de concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn ondervindingen tijdens zijn verblijf in Italië, meer bepaald dat het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in de artikelen 9 en 14 van de Dublin III-verordening een verplichting is en dus niet kan worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten, dat hij geen concrete elementen aanreikt die zijn verklaringen dat hij geslagen en slecht behandeld werd door de Italiaanse autoriteiten en dat zijn GSM en zijn originele documenten werden afgenomen staven, dat zijn GSM niet werd gestolen maar in beslag genomen door de Italiaanse instanties en dat de loutere opsluiting van de verzoeker in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest vormt, alvast niet wanneer deze gebeurde in het kader van een strafrechtelijk onderzoek en wanneer hij later voor de rechtbank diende te verschijnen. Aldus wijst de verzoeker er niet dienstig op dat hij *“bij zijn aankomst op het Italiaanse grondgebied aan de lijve (heeft) mogen ondervinden hoe precair de situatie daar is”*.

Bovendien kan de situatie die in het arrest Tarakhel aan bod kwam niet worden vergeleken met het geval van de verzoeker. In de bestreden beslissing wordt terecht benadrukt dat *“de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1983 geboren mans wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Rafah verblijven”*, waarbij er voorts op wordt gewezen dat de verzoeker *“tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden geen medische attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene op dit moment in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië*

zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest". Door louter te verwijzen naar het genoemde Tarakhel-arrest en te stellen dat Italië slechts op impliciete wijze zijn overname heeft aanvaard, zonder deze concrete overwegingen te betwisten, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat hij "niet aannemelijk (maakte) dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen".

Ten slotte wijst de verzoeker er op dat het AIDA-rapport reeds ruim een jaar oud is en benadrukt hij dat de humanitaire crisis in Italië sindsdien allerm minst is gaan liggen, waarbij hij aan de hand van een persartikel van "The Guardian" (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7) duidt dat in 2016 "een recordaantal asielzoekers op de stranden van Italië (is) aangekomen, wat het land voor gigantische uitdagingen stelt".

Omtrent de door de raadvrouw van de verzoeker in haar schrijven van 21 november 2016 aangehaalde argumentatie aangaande de humanitaire crisis in Italië wordt in de bestreden beslissing vooreerst opgemerkt dat de in dat schrijven aangehaalde publicaties uit analoge en digitale media "niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd", nu "(h)et gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, (...) immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten (bewijst)", zodat de "in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn (...) wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties". Door thans een nieuwe digitaal persartikel aan te dragen, weerlegt noch ontkracht de verzoeker de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing. Evenmin toont hij hiermee aan dat de internationale toonaangevende rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen thans niet meer actueel zouden zijn. Dit kan alvast niet worden afgeleid uit het bij het verzoekschrift gevoegde persartikel, waarin niets vermeld wordt over de impact van de aankomst van de vele asielzoekers in Italië op de opvangstructuren.

Aldus maakt de verzoeker – die er trouwens aan voorbijgaat dat er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met "de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling", maar wordt gesteld dat "dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien" – niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich niet dienstig op het AIDA-rapport kon beroepen omdat dit thans geen juiste weergave van de actuele situatie in Italië meer zou zijn. De verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er aan de hand van het AIDA-rapport met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Italië in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt benadrukt dat "er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake" en dat er in de bestreden beslissing ten onrechte op wordt gewezen dat "de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten". Voorts gaat de verzoeker er met zijn kritiek aan voorbij dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet enkel gestoeld heeft op het AIDA-rapport, doch tevens het meer recente SFH-rapport heeft onderzocht, waarin ook wordt gewezen op "het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15)" en dat de gemachtigde tevens de aandacht heeft gevestigd op "de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the

country”, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprer-expansion>”.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot het oordeel is gekomen dat *“bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten zoals onder meer de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde elementen van rechtsbijstand en toegang tot betrouwbare informatie, maar dat deze tevens ook een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden”, dat deze bronnen “dan ook geen aanleiding (geven) te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest” en dat “(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen”.*

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, aangetoond.

3.3.2.1.2.2.2. Gezien de nauwe band tussen de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in het kader van een Dublinprocedure en artikel 17 van de Dublin III-verordening wordt erop gewezen dat uit de rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie van de Europese Unie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3.2, tweede en derde lid, en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17.1 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

*“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.
(...)”*

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de verwerende partij de overdrachten naar Italië in het algemeen zou moeten stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van de verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3.2, tweede en derde lid, van de Dublin III-verordening. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld *“dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”*.

Een schending van de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.1.2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en de artikelen 3.2 en 17 van de Dublin III-verordening, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er *prima facie* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.1.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, *prima facie* niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.1.2.5. Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 22 van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“De verwerende partij erkent in de bestreden beslissing dat verzoekende partij over een sterk familiaal netwerk beschikt in België. Twee broers en twee neven van verzoekende partij beschikken reeds over het vluchtelingenstatuut hier in België.

Betrokkene verklaarde dus verscheidene in België verblijvende familieleden te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (A., Y. M. Y. (...), 01.07.1990, Vluchteling) op 06.07.2015 asiel vroeg in België waarna op 24.05.2016 het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloot om hem te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft de broer van betrokkene als erkend vluchteling te Sint-Gillis (BE). Een andere broer van betrokkene

(A., S. (...), 10.05.1988, van Palestijnse herkomst) vroeg op 21.09.2015 asiel in België waarna het CGVS op 08.11.2016 besloot om hem tevens ook te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft de broer van betrokkene als erkend vluchteling te Verviers (BE). Een andere neef van betrokkene (A., S. M. H. (...), 07.12.1984, Vluchteling) vroeg op 15.09.2014 asiel in België waarna het CGVS op 28.04.2015 besloot om hem te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft deze neef van betrokkene samen met zijn familie als erkend vluchteling te Verviers (BE). Tot slot vroeg een tweede neef van betrokkene (A., M. S. H. (...), 20.10.1989, Vluchteling) op 12.05.2015 asiel in België waarna het CGVS op 16.12.2015 besloot om de neef van betrokkene te erkennen als vluchteling. Bijgevolg verblijft de neef van betrokkene als erkend vluchteling te Leuven (BE). Daarnaast verklaarde betrokkene nog een in Zweden verblijvende neef te hebben (A., Y. F. (...), ongeveer 27 jaar) die daar als erkend vluchteling zou verblijven.

(stuk 1)

Verwerende partij stelt echter in de bestreden beslissing dat artikel 9 van de Dublin-III verordening niet van toepassing is op de verzoekende partij, aangezien zijn in België verblijvende broers en neven, die internationale bescherming genieten niet kunnen beschouwd worden als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2 (g) van diezelfde verordening; en er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM volgens de heersende Rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens;

De verzoekende partij trekt bovenstaande argumentatie niet fundamenteel in twijfel in die zin dat de verzoekende partij erkent dat de definitie van gezinsleven, zoals deze in artikel 2(g) van de Dublin-III verordening enger is dan de situatie waar hij en zijn familieleden zich in bevinden, en hij evenmin afhankelijk is van zijn broer onder de voorwaarden, zoals deze zijn bedoeld in artikel 16 van de Dublin-III verordening.

De verzoekende partij kan echter niet akkoord gaan met de beslissing van de verwerende partij. Indien hij gedwongen wordt België te verlaten en in Italië asiel aan te vragen, betekent dit namelijk dat zijn recht op het leiden van een stabiel gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Belgische Grondwet.

De verzoekende partij meent dat de definitie die de Dublin-III verordening hanteert voor ‘gezinsleven’, té eng is en niet langer in overeenstemming te brengen is met de interpretatie van dit begrip, die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij haar beoordeling van mogelijke schending van artikel 8 EVRM.

Zo oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Javeed tegen Nederland (app. 47390 / 99 – SC 3 juli 2001) dat de relatie tussen broers of zussen wel degelijk onder artikel 8 EVRM kunnen vallen. Dit zal het geval zijn wanneer er kan aangetoond worden dat er een emotionele afhankelijkheid bestaat tussen hen die groter is dan de normale band tussen broers en zussen.

In deze zaak is er zeker sprake van een bijzondere emotionele band tussen de verzoekende partij en zijn broer. In België hebben ze geen andere familie, waardoor ze alleen op elkaar kunnen terug vallen. Bovendien is een asielprocedure een zeer zware procedure om te doorlopen. Aangezien de broers van de verzoekende partij ooit zelf door deze procedure zijn moeten gaan begrijpen zij als geen ander wat de verzoekende partij zal doormaken. Daarom zijn zij de enige geschikte persoon om de verzoekende partij op te vangen.

In de motivatie van 22 november 2016 heeft verzoekende partij overigens duidelijk ook verwezen naar de uiterst precarie situatie waarin zijn gezin zich momenteel in Gaza bevindt. Zo is zijn zoontje ernstig ziek. Hij lijdt aan een zeer ernstige hersenaandoening (stuk 10), die de laatste jaren sterk is verergerd omwille van de humanitaire situatie in Gaza. Verzoekende partij hoopt op termijn zijn zoontje via gezinshereniging te kunnen weghalen uit Gaza, maar is zich ervan bewust dat hij misschien niet over voldoende tijd beschikt. Hoe dan ook zal verzoekende partij de emotionele ondersteuning van zijn familieleden hier in België nog hard nodig hebben.

Ook in het arrest Scozzari en Giunta tegen Italië (app n° 39221/98 en 41963/98 – SC 13 juli 2000) schoof het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een ruime interpretatie van ‘gezinsleven’ naar voor dan dewelke door de Dublin-III verordening wordt gehanteerd. Net zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de relatie tussen kleinkinderen / grootouders aanziet als “gezinsleven” onder artikel 8 EVRM kan ook de relatie broer – broer aanzien worden als “gezinsleven”.

Bijgevolg leidt de toepassing van artikel 9 van de Dublin-III verordening in casu tot een schending van het recht op een gezinsleven van de verzoekende partij, zoals dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Niet alleen heeft artikel 8 EVRM directe werking, ook stelt artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd mag zijn met meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”(artikel 7 Vw)

In afwachting van een broodnodige uitbreiding van de definitie van gezinsleven in de Dublin III-Verordening (artikel 2 (g), rust er, aangezien zij elke schending van artikel 8 van het EVRM dient te voorkomen, een verplichting op verweerster om haar discretionaire bevoegdheid (artikel 17 (1)) aan te wenden en de asielaanvraag van de verzoekende partij zelf te behandelen.

Door de bestreden beslissing noch formeel, noch materieel te toetsen aan artikel 8 EVRM schendt de verwerende partij niet alleen de motiveringsplicht, ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

3.3.2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.2.2.2. Zoals *supra* reeds gesteld, is de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.2.2.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wijst de verzoeker er op dat hij in België over een sterk familiaal netwerk beschikt, meer bepaald omdat twee broers en twee neven van hem er over de vluchtelingenstatus beschikken.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn broers en neven dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Wat dat betreft wordt in de bestreden beslissing overwogen dat voortgaande op de verklaringen van de verzoeker en de elementen van het dossier er geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, zodat *"moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven"*, wat *"het geval (kan) zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren"*, doch dit is volgens de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet van toepassing op de relatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende broers.

De verzoeker laat deze motieven onbesproken en voert aan dat er sprake is van een bijzondere emotionele band tussen hem en zijn broer(s), nu ze in België geen andere familie hebben en hij een zeer zware asielprocedure zal moeten doorlopen. In dit verband kan er op worden gewezen dat in de uitspraak van het EHRM waarnaar de verzoeker zelf verwijst (EHRM 3 juli 2001, nr. 47.390/99, Javeed v. Nederland) wordt bevestigd dat uit het louter bestaan van normale emotionele banden tussen familieleden geen vorm van afhankelijkheid blijkt. Het feit dat zijn broers de verzoeker eventueel zouden kunnen bijstaan tijdens de behandeling van zijn asielaanvraag laat op het eerste gezicht niet toe te concluderen dat er sprake is van *"een bijzondere emotionele band tussen de verzoekende partij en zijn broer"*, temeer nu deze broers (en neven) blijkbaar zonder de verzoeker naar België zijn vertrokken om aldaar om internationale bescherming te vragen. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de banden tussen hem en zijn in België verblijvende broers en neven dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Voor zover de verzoeker nog wijst op de *"uiterst precaire situatie waarin zijn gezin zich momenteel in Gaza bevindt"*, en meer bepaald op het gegeven dat zijn zoontje ernstig ziek is en hij hem op termijn via gezinshereniging hoopt te kunnen weghalen uit Gaza, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing op het eerste gezicht geen beletsel vormt voor een gezinshereniging met zijn in Gaza achtergelaten gezin. Hieruit blijkt overigens dat de verzoeker eerder een gezinsleven met zijn zoontje(s) (en echtgenote) beoogt, dan met zijn in België verblijvende broers en neven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.2.2. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest op het eerste gezicht niet worden aangenomen.

3.3.2.2.2.3. Ook de bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers “een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden” (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Daar bij de voorgaande bespreking van het middel reeds werd geconcludeerd dat op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt en de verzoeker niet aantoonde dat artikel 22 van de Grondwet ter zake in een ruimere bescherming zou voorzien dan wat in artikel 8 van het EVRM wordt gewaarborgd, kan *prima facie* ook geen schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

3.3.2.2.2.4. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker “niet in bezit (is) van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten”. Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist. Bovendien blijkt uit het voorgaande niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.2.2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker *prima facie* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 22 van de Grondwet en artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.3.2.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er *prima facie* niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.2.2.2.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, *prima facie* niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.2.2.2.5. Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, § 1, van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Aan de verzoekende partij werd in datum van 16 november 2016 (kennisgeving 16 november 2016) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend.

Tegen deze negatieve beslissingen van de verwerende partij, genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, kan overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend een beroep tot nietigverklaring worden ingediend (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet (automatisch) opschortend.

Bijgevolg staan tegen de genomen beslissingen door de Belgische Staat enkel niet – schorsende (beroeps-) procedures open. Uiteraard zullen deze procedures tijdig worden gevoerd, doch de verzoekende partij zit op dit moment in een gesloten centrum. Een verwijderingsmaatregel richting Oostenrijk kan elk moment verwacht worden.

De verzoekende partij is van oordeel dat zowel de beroepen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid als tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, evenals de cassatieberoepen bij de Raad van State, geen effectieve rechtsmiddelen zijn in de zin van artikel 13 EVRM. De procedures beoordelen immers niet de grond van de zaak, maar doen enkel uitspraak over de juridische kwalificatie van de feiten en houden geen beoordeling in over de feiten zelf.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal gerepatriëerd worden naar Oostenrijk, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijk dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Artikel 13 EVRM stelt: “(…)”

*Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:
“(…)”*

*Artikel 39, § 1 van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn) voorziet in dezelfde zin:
“(…)”*

In analogie met uitspraken door het Europees Hof voor de Rechten van de mens in zake schendingen van het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp in het kader van een aangevoerd grief op basis van artikel 3 en/of artikel 8 van hetzelfde verdrag, veronderstelt dit recht toegang tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 EVRM

aanklagen, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de de verzoekende partij door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Om na te gaan of artikel 13 EVRM is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle “mogelijke” beroepen waarover de verzoekende partij beschikt, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hun aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel.

Immers, sinds het arrest M.S.S. t. België van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (M.S.S. t. België en Griekenland, 30.696, 21 januari 2011) is de schorsende werking van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een constitutief onderdeel van de onderzoeksplicht die rust op de Raad om schendingen van het EVRM daadwerkelijk te onderzoeken met alle gegevens die ex nunc voorhanden zijn. In dit arrest werd eveneens de nadruk gelegd op de tijdsgrens waarbinnen relevante stukken kunnen worden aangedragen om bij te dragen in het onderzoek naar schendingen van het EVRM (in het voorgaande middel wordt o.a. een schending van artikel 8 EVRM aangehaald). Een te kort tijdsbestek staat de mogelijkheid van een grondig onderzoek ex nunc in de weg.

Niet alleen hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden (zie hierna), doch wordt ook slechts van rechtswege een schorsende werking voorzien van maximum 10 dagen. Dit volgt uit een samenlezing van de artikelen 39/83, 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“(…)”

Artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“(…)”

Het is pas indien de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend, dat uit de samenleving van de hiervoor aangehaalde artikelen volgt dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatie gebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden

geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van tien dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitspreekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekende partij, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kan hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, § 150; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 90).

Verder dient er eveneens op gewezen te worden dat, bij een beroep tot schorsing tot uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsende werking afhangt van drie verschillende voorwaarden, die cumulatief dienen vervuld te zijn. Het betreffen 1) het uiterst dringende karakter, 2) de ernst van de aangevoerde middelen en 3) het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg in de praktijk slechts aangetoond worden wanneer de verzoekende partij wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijk controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem moet ertoe verplichten om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoekende partij zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemden wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

Een ander criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, in casu staat het buiten twijfel dat het uiteenrukken van dit gezinsleven zowel de verzoekende partij als zijn broer ernstige schade zou berokkenen.

Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is, in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

De beroepsmogelijkheden die heden openstaan tegen een beslissing van de Belgische Staat, en in casu tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), zijn geen daadwerkelijke rechtsmiddelen. Bijgevolg wordt artikel 13 EVRM, in samenlezing met artikels 3 en 8 EVRM, geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de asielzoekers mogelijk tot drie verschillende beroepen moeten instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer zij zich hadden kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 39 van de Procedurerichtlijn, omvat dezelfde vereisten als die welke blijken uit artikel 47 van het Handvest en, bijgevolg, ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen de beslissingen tot weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), en bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissingen te onderzoeken, is strijdig met artikel 39 van de Procedurerichtlijn.

Betreffende artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dient onderstreept te worden dat, zelfs in de veronderstelling dat een annulatieberoep een uiterst nauwkeurig onderzoek van de grieven zou toelaten, dan nog moet worden vastgesteld dat dit onderzoek beperkt is tot de grieven die zijn afgeleid uit de schending van artikels 3 en 8 EVRM, dat bijgevolg niet alle grieven omvat die kunnen worden afgeleid uit de schending van het recht op asiel. Het risico bestaat dat bepaalde grieven die verbonden zijn aan het recht op asiel, zoals gestipuleerd in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, niet worden onderzocht voordat de asielzoekers worden uitgezet, wat bijgevolg een schending vormt van artikel 47 van het Handvest. Niet alleen bevat artikel 47 van het Handvest minstens de waarborgen van artikel 13 EVRM, maar daarnaast heeft het een eigen essentie nu zij het recht op een daadwerkelijk beroep vastlegt tegen een schending van alle bij het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie vastgelegde rechten. Bijgevolg is artikel 47 van het Handvest geschonden nu een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts mogelijk is tegen een verwijderingsmaatregel en omdat, ter gelegenheid van een annulatieberoep, alleen de grieven die zijn afgeleid uit artikels 3 en 8 EVRM worden onderzocht, en niet de grieven die uit het Handvest zijn afgeleid.

Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn. In dat opzicht heeft het Hof van Justitie reeds geoordeeld:

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).»

De beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggrijping of terugleiding tot aan de grens in uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt een verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

In een arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens werd België door het Europese Hof veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 van EVRM (S.J. v. Belgium) (no. 70055/10) dd. 27 februari 2014.

Deze zaak betreft een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V., en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard en haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, overeenkomstig de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europees Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde de verzoekende partij te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met een automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft, evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoekende partij gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees voor de Hof van de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof gaat verder en stelt de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt in zijn overwegingen §102 - § 108 het volgende:

“§102. La Cour observe que ce système, tel que décrit ci – dessus (voir paragraphes 96 – 97 ci – dessus), a pour effet d’obliger l’étranger, qui est sous le coup d’une mesure d’éloignement et qui soutient qu’il y a urgence à demander le sursis à exécution de cette mesure, à introduire un recours conservatoire, en l’occurrence une demande de suspension ordinaire. Ce recours, qui n’a pas d’effet suspensif, doit être introduit dans le seul but de se préserver le droit de pouvoir agir en urgence lorsque la véritable urgence, au sens donné par la jurisprudence du CCE, se réalise, c’est – à – dire quand l’étranger fera l’objet d’une mesure de contrainte. La Cour observe au surplus que, dans l’hypothèse où l’intéressé n’a pas mis en mouvement ce recours conservatoire au début de la procédure, et où l’urgence se concrétise par après, il est définitivement privé de la possibilité de demander encore la suspension de la mesure d’éloignement.

§103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l’article 13 combiné avec l’article 3 de disponibilité et d’accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l’hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l’étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d’une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l’étranger n’est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l’ordre d’expulsion ni face à l’imminence d’un éloignement. C’est cette situation qui s’est produite en l’espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l’importance du droit protégé par l’article 3 et au caractère irréversible d’un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§105. La Cour n’estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu’avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n’est pas non plus suspensif de plein droit de l’exécution de la mesure d’éloignement et qu’il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l’article 13 de la Convention combiné avec l’article 3 (...)

“§106. Au vu de l’analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n’a pas disposé d’un recours effectif, dans le sens d’un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l’article 13 combiné avec l’article 3 de la Convention.

§. 107 Il s’ensuit qu’il ne saurait être reproché à la requérante de ne pas avoir usé de la multitude de recours devant le CCE ou de recours devant le juge judiciaire des référés pour faire valoir son grief tiré de l’article 3. L’exception tirée par le Gouvernement du non – épuisement des voies de recours internes en ce qui concerne le grief fondé sur l’article 3 (voir paragraphe 83 ci – dessus) doit donc être rejetée. » (Josef v. Belgium) (no. 70055/10 - 27 februari 2014)

Uit arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bijgevolg dat er in casu sprake is van een schending van artikel 13 EVRM.

In casu is het eveneens noodzakelijk te wijzen op een arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij in een parallelle juridische situatie zit en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

Een analoge beoordeling dringt zich op. Immers, door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tegen een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 26 quater), beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

Tenslotte is het eveneens van belang te wijzen op de “Dublin – III” Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend. In deze Dublin – III Verordening blijkt het belang van een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 27 van de Dublin III Verordening stelt immers dat een asielzoeker die voor de behandeling van zijn asielaanvraag naar een andere lidstaat wordt doorverwezen het recht heeft tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een daadwerkelijk rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht. Artikel 27, § 3 van de Dublin III Verordening zegt ook dat de asielzoeker “de gelegenheid heeft om binnen een redelijke termijn een rechterlijke instantie te verzoeken de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten in afwachting van de uitkomst van het beroep. België, als een lid van de Dublin III – Verordening, is dus niet in orde. Immers, Dublin III suggereert een beroep met volle rechtsmacht tegen een Dublinoverdracht, terwijl de Belgische Verblijfswet enkel een schorsings- en annulatie beroep voorziet....

Dit tweede middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond.”

3.3.2.3.2. De verzoeker geeft in wezen aan van oordeel te zijn dat hij niet kan beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoeker laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Zijn kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Bovendien gaat de verzoeker met zijn betoog voorbij aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht. Ten gevolge van de wetswijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, § 1, van de Vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name vijf of tien dagen. Sinds voormelde wetswijziging voorziet de Vreemdelingenwet tevens in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels *mutatis mutandis* van toepassing. Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet toegevoegd, die stelt dat “(d)e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken (...) een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek (doet) van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden”. Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. In zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetswijziging en houden geen verband met het in artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het gezins-, familie- en privéleven. Bovendien kan de verzoeker niet meer naar het arrest van 27 februari 2014 van het EHRM (Stella Josef) verwijzen aangezien de zaak werd doorverwezen naar de Grote Kamer en de zaak vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen de partijen, uit de lijst van zaken voor het EHRM werd geschrapt. Het arrest waarnaar de verzoeker verwijst, moet derhalve als niet bestaand worden beschouwd. De verzoeker toont, gelet op wat voorafgaat, niet aan dat de wetgever geen gevolg zou hebben gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van een rechtsmiddel in de UDN-procedure.

In casu heeft de verzoeker een vordering tot schorsing ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid binnen de gestelde beroepstermijn. Op grond van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet kent het

voormeld beroep van de verzoeker een van rechtswege schorsende werking totdat de Raad uitspraak gedaan heeft over de vordering. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingeleid binnen deze termijn, nadat de Raad deze vordering heeft verworpen”.

Voorts gaat de behandeling van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gepaard met waarborgen en behandelingstermijnen, neergelegd in artikel 39/82, § 4, vierde, vijfde en zesde lid, van de Vreemdelingenwet: *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering, wanneer de effectieve verwijdering of terugnrijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of de voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen”.

De bestreden beslissing betreft een verwijderingsmaatregel zodat gans het betoog over hoe op hoogdringende wijze een andere maatregel dan een verwijderingsmaatregel kan aangevochten worden, niet ter zake doet.

De verzoeker, die vastgehouden wordt, heeft *in casu* één vordering ingesteld, namelijk onderhavige vordering tot schorsing, die op hoogdringende wijze behandeld wordt. Het gehele betoog over drie beroepen die dienen aanhangig gemaakt te worden door een asielzoeker om een hoogdringende behandeling en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen is derhalve evenmin dienstig.

De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2014 van 16 januari 2014, is eens te meer niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op de wetbepalingen betreffende de beroepsprocedure voor asielzoekers uit een ‘veilig herkomstland’, waarna de Belgische wetgever een volle rechtsmacht beroepsprocedure heeft voorzien voor deze asielzoekers, alsook voor asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend. Gans deze kwestie heeft geen uitstaans met beslissingen die zich uitspreken over de verantwoordelijkheid van een andere Dublin-lidstaat, zoals *in casu*. Evenmin kan de verzoeker zich op dienstige wijze beroepen op artikel 39 van de Procedurerichtlijn, nu de bestreden beslissing geen beslissing betreft over de inhoud van de asielaanvraag, doch enkel een beslissing over welke Dublin-lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag. Uit artikel 47 van het Handvest kan niet afgeleid worden dat het beroep tegen een beslissing die handelt over het aanduiden van de verantwoordelijkheid van een Dublin-lidstaat voor de beoordeling van de asielaanvraag, een beroep met volle rechtsmacht moet zijn. Uit het voorgaande blijkt dat alle grieven behandeld werden, met inbegrip van de grieven inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM en dit vóór de verzoeker verwijderd wordt naar Italië.

Ten slotte blijkt uit onderhavig arrest dat de zaak niet wordt afgehandeld op grond van enkel de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en zal de verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissing niet worden overgedragen naar Oostenrijk, doch wel naar Italië.

Bijgevolg toont de verzoeker op het eerste gezicht geen schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest en van artikel 39, § 1, van de Procedurerichtlijn.

Het derde middel is niet ernstig.

3.3.3. Er is bijgevolg niet voldaan aan één van de twee cumulatieve voorwaarden om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De andere cumulatieve voorwaarde dient dan ook niet verder te worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

D. DE BRUYN